

LADIK KATALIN

Közös tengerünk

Kedves Ottó!

Régi barátságunkat a különös bátortalanság és szemérmesség jellemezte, mégis nagyon közel éreztük magunkat egymáshoz. Ezt az érzést egyikünk sem tudta megfogalmazni. Valójában nagyon keveset beszélünk, de olyankor bátorítottál, hogy írjak. Nem mondtad, mit írjak, csak írásra buzdítottál. Az a néhány szó nagyon sokat jelentett nekem. Több emléket is felidézhetnék, de csak egyet említek.

A *Bayer aspirin* monodrámával, amelyet nekem írtál, jó ideig szimbiózisban éltem, és idővel olyan mitikus személyiség kialakulását tapasztaltam, aki a szimbiózis mindkét tagjának erejét és hatását növelte. De az idő múltával rájöttem, vannak olyan szimbiózisok, amelyekben az egyik tag élősködik a másikon. A szerep, melyet játszottam, kezdett elhatalmasodni rajtam, híres lett általam. Éreztem, a szimbiózisban létrejött test csupán egy életképtelen kimératest, mely egymás ellen fordítja önnön részeit. A szerep ellenem fordult, ezért meg akartam szabadulni tőle. Az Újvidéki Színházból a tengerre vágyódtam, a világot jelentő deszkákról a hús hullámokba. És ekkor az Adriai-tenger Hvar szigetére menekültem, hogy miként a purgatóriumban, megtisztuljak, és utána újra összerakjam magamat.

Van még egy közös történetünk: az Adriai-tenger. A Te tengered és az én tengerem, ugyanis soha nem voltunk együtt az Adrián. Mindketten sokat írtunk róla a magunk módján.

De van egy közös tengerünk, amelynek fenekén születtünk és élünk: a Pan-non-tenger. Ez a tenger is kiapadhatatlan forrása és ihletője írásainknak. Kívánom, mindkét tenger hullámai még sokáig simogassák testedet, lelkedet!

Kati